

Адон прибра зашеметяващото си оръжие и извика:

- Елате да помогнете!

Ние с Миро и полковника се втурнахме в совалката. Адон и Сидо Йинкс вече бяха хванали Ерис Ликт за краката и под мишниците и го преместваха по-навътре в багажния отсек. Ние тримата хванахме под мишниците останалите трима и също ги издърпахме по-навътре. След това Сидо Йинкс и Адон ги пристегнаха с ремъци, които служеха за прикрепване на багажа към пода, за да не се въргалия, докато маневрира совалката.

- Известно време няма да вдигат шум – каза Адон.

- Големи поразии са свършили в помещението зад хангара – съобщи Сидо Йинкс, след като един от хората му извика нещо на непознатия им език.

- Какви поразии? - попита полковникът.

- Сещаш се – смръщи нос Сидо Йинкс.

- А! - извика полковникът и изпръхтя. - И кой ще почисти?

- Моите хора – вдигна рамене Сидо Йинкс. - Нали сме наели хангара и ще го ползваме още известно време. Затова няма да е приятно да ни мирише.

- Така! - изтупа се Адон. - Аз съм готова. Физор Апс!

- Тук съм – отвърна Физор Апс, която се качваше в совалката.

- Сега няма да летим дълго – обясни Адон, - но ще трябва да покажем голямо умение.

- Ще го покажем! - потвърди Физор Апс. - Само ще ме насочваш, където е необходимо.

- Трябва да уцелим невидимата врата – каза Адон. - Това е най-трудното място.

Вече всички бяхме в совалката. Сидо Йинкс каза:

- Ще поддържаме връзка. Ако се наложи да помогна, не се колебайте и ми се обадете.

Сидо Йинкс слезе от совалката и отвори вратата на хангара от таблета си.

Полковникът се облегна удобно в креслото си и въздъхна:

- Толкова пъти съм си мечтал да се возя на космически кораб, но никога не съм си представял при какви обстоятелства ще стане това. Земните кораби са доста примитивни в сравнение с това чудо.

- Преди двайсет години и компютрите не бяха толкова съвършени, колкото са днес – казах аз. - Висшите технологии се развиват доста бързо.

- Инко Нитс ми разправяше – обади се Миро, - че те били внесли технологии на Земята и затова сега имаме толкова добри компютри, но доколко може да му се вярва, не знам.

- Разбира се, че внасяхме технологии – потвърди Физор Апс от пилотското си място. - И продължаваме да внасяме. Тези таблети, които използвате тук на Земята са предимно с технологии от Мундо Майс. Там отдавна няма въртящи се дискове. И при вас въртящите се дискове започват, макар и бавно, да се изместват от такива устройства. На Мундо Майс и Алтре Мунс компютрите отдавна са без клавиатури. И вашите постепенно ще изоставят клавиатурите, които ще се заменят от сензорните екрани.

Докато Физор Апс говореше, ръцете й шареха по таблета пред нея и действията им с Адон бяха изключително синхронизирани. Изкараха совалката от хангара доста по-бързо от първия път. След това се

понесохме над пистата на изоставеното летище, където се намираще хангара на Сидо Йинкс. По едно време се издигнахме доста високо и поехме към Варна.

Скоро видяхме града и огромния кораб-майка, кацнал на Франгата.

Смартфонът на полковника иззвъня и той се обади.

- Полковник Донев слуша! Да! Какво? Не, не. В момента действам по въпроса. Отивам на важна среща. Добре. Ще поддържам връзка. А! Виж какво, обади се на жената. Кажй й, че съм заминал спешно в поверителна командировка в чужбина и затова не й се обаждам. Знаеш какво да й разправяш, нали? Хайде.

След като прибра телефона си, полковникът се засмя:

- Моите хора не изтърпяха. Сигурно жена ми ги е врънкала.

- А защо не ти се обади? - попитах аз.

- Не може – обясни полковникът. - Личният ми телефон остана вкъщи, забравих да го взема. А служебния си номер не й го казвам. Не искам да я замесвам в служебни дела. Виждаш с какви неща мога да се занимавам.

- Ами човек понякога и да не иска, се замесва в разни истории – казах аз. - Ето, ние с Леа попаднахме съвсем случайно на невидимата врата и се озовахме в Хронда.

- Да – поклати глава полковникът. - Светът е пълен с изненади. Навремето, когато бях млад военен летец, постоянно ни инструктираха да не се заблуждаваме от разни миражи и други явления, за които твърдяха, че били оптични. Добре, наистина често има оптични измами, привижда ни се какво ли не, но понякога не можеш да

кажеш с лека ръка: „Това е мираж. Заблудих се“. Имало е случаи, когато са ми висели с нещо като тази совалка над кабината и аз да не мога да направя нищо. Обаждам се в базата, викат ми: „Оптична измама. Уморен си. Връщай се“. И други колеги се обаждат, и на тях им казват същото. Един път една такава, да я наречем, совалка, се изравни с мен и човекът от нея ми кимна. И аз му кимнах. После оня изчезна. Обаждам се в базата и пак: „Уморен си, връщай се“! А съм сигурен, че това, което летеше до мен, беше реално, материално нещо, а не оптично явление. Само след секунди чух в слушалките как още един от ескадрилата се обажда в базата и описва човека, дето кима. След това още един. И така пет-шест души описаха едно и също явление. Наредиха ни да се прибираме в базата. След това седмици наред ни правеха инструктажи и ни внушаваха, че сме станали свидетели на оптични измами, че при големи височини и скорости можело да се случи това, че кислородът може да не бил достатъчно, та затова. И какво ли не още. Вместо още оттогава да ни бяха готвели за момент като този, те се правеха на много умни и ни промиваха мозъците.

- Не сте били готови – обади се Физор Апс. - Не им се сърди.

- Ами как можем да станем готови, ако постоянно някой ни внушава, че не сме? - полковникът се наведе напред към пилотите. - Можеха да подхождат по-спокойно, да ни кажат: „Момчета, има и такива неща, това са хора от други планети или измерения. Рано или късно ще установим по-сериозни и трайни контакти“. Или: „Още не му е дошло времето. Има такива неща, но трябва да бъдем търпеливи“.

- Не знам колко търпелив може да бъде човек, ако

извънземни го отвлекат и му показват колко го превъзхождат във всяко отношение – в разговора се включи и Миро. - Лично на мен ми писна да ми обясняват колко морални били, а в същото време правят разни гадости. Така че контактът с извънземни си е нож с две остриета. И да са благоразположени към нас като цяло, винаги ще има някой, който ще се възползва от нечия слабост и ще се облагодетелства.

- Ако имаш пред вид Винко Станс, така е – съгласи се Физор Апс. - Много хора в Алтре Мунс го уважават, издигна се, но използвайки оправданието, че пътува в миналото да направел малка корекция влечугоподобните да не тормозели хората, той преследва някакви корисни интереси. Дори Блавор, който му е дядо, и Додранс, който му е баща, не одобряват това, което прави.

- И той какво точно прави? - поинтересувах се аз.

- Вече го е направил – отговори Физор Апс. - Репта Бун, прадыдо му, ще стане главен велможка на Мундо Майс и цялата асоциация от планети на влечугоподобните.

- Май дълъжко живеете, щом прадыдо му е още в политиката – засмях се аз.

- Така е – потвърди Физор Апс. - Репта Бун е над сто и трийсет земни години. Не съм ги преизчислявала точно от нашето летоброене. Най-вероятно животът ни е поне два пъти по-дълъг от човешкия.

- А смесването на гените? - поставих деликатен въпрос аз.

- По принцип гените ни са почти напълно съвместими – обясни Физор Апс. - Разбира се, ако не се направи лека корекция при оплождане, няма да излезе добър резултат. Когато забременях с Тера Анк, престоях доста време в една клиника в Принципия, където по наше

желание моделираха бъдещия изглед на Тера Анк.

- Това ми звучи малко зловещо – обади се и Драгица. - Нямам пред вид твоя случай, а намесата в гените изобщо. Това може да се използва както Винко Станс използва пътуването във времето.

- Права си – съгласи се Физор Апс. - Тогава бях млада и много ми се искаше да живея сред хора. Или на Земята, или на Алтре Мунс. Не че и сега нямам такова желание. Виждаш, че постоянно движа в такава компания.

Драгица се засмя:

- Май нямаш друг избор.

- Е, това си е мой избор – отвърна Физор Апс.

Забелязах, че совалката започна да се снижава.

Адон ми направи знак да погледна таблета пред нея.

Наведох се напред и тя ми каза:

- Погледни, терена ти е познат. Можеш ли да кажеш точно накъде да се насочим?

- Увеличи, ако можеш – помолиха я аз.

Тя ми показва увеличено изображение. Видях, че се приближаваме към подножието на Франгата в района на Кемер дере и Хлебозавода.

- По-нататък е – казах аз. - Следващото дере е Караджа дере и след него е Франга дере.

- Разбрах – кимна Адон и даде знак на Физор Апс.

Совалката се понесе над лозята и продължи да се снижава. Вече можеше с просто око да се наблюдава терена и Адон и Физор Апс гледаха предимно през предния прозорец на совалката.

- Виждаш ли вече мястото? - попита ме Адон.

- Малко вдясно – отговорих аз.

- Мисля, че се сещам – кимна Адон и даде знак на Физор Апс.

Совалката вече се носеше с по-малка скорост и беше на височина малко над короните на дърветата.

- Вляво виждам пътеката – казах аз.

- Ясно – потвърди Адон и совалката се насочи към пътеката през Франга дере.

- Трябва да търсим пречупеното дърво – обясних аз.

- Виждам го – каза Физор Апс. - Още малко вляво.

- Снижаваме – Адон беше съсредоточена и пръстите ѝ играеха по таблета. - Малко вдясно. Добре. Снижаваме още малко. Над короната на пречупеното дърво. Там трябва да е вратата.

- Над пътеката! - извиках аз – Карайте над пътеката.

- Добре – каза Адон. - Леко вляво. Така! Над дървото!

След секунди видяхме движението по булеварда в Хронда.

- Издигаме се! - извика Адон и совалката полетя право нагоре, преди да се блъснем в отсрещния небостъргач.

- Запометих мястото – каза Физор Апс. - На връщане системата ще си го намери сама.

- Добре – кимна Адон. - Справихме се.

- С малко помощ – обърна се Физор Апс и ме погледна с благодарност.

- Е, чак толкова – смутих се аз. - От навигация не разбирам. Още по-малко от такава.

- Голям екип сме – каза полковникът. - И... наистина, тук е невероятно!

Под нас се разстилаше Хронда и малко по-нататък се виждаше заливът, осеян с изкуствени острови.

Огромните небостъргачи сега изглеждаха като макети.
Опитах се да си представя колко труд е бил положен, за да
бъде построено всичко това. Не можах.

- Колко ли труд е бил положен в тези гигантски
строежи! - полковникът ми взе думите от устата.

- Дори в Принципия няма такива сгради! - извика
Физор Апс.